

EELOTSUSETAOTLUS, mille esitas Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio - Sezione Prima bis 22. aprilli 2004. aasta määrusega kohtuasjas Consorzio G.f.M v. Kaitseministeerium, äriühing Coop.a.r.l. "La Cascina" ja äriühing Zilch s.r.l.

(Kohtuasi C-228/04)

(2004/C 190/18)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio - Sezione Prima bis 22. aprillil 2004 otsustatud eelotsusetaotluse kohtuasjas consorzio G.f.M v. Kaitseministeerium äriühing Coop.a.r.l. "La Cascina" ja äriühing Zilch s.r.l., mis saabus kohtukantsseisse 2. juuni 2004.

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio - Sezione Prima bis küsib Euroopa Kohtult eelotsust järgmistes küsimustes:

- 1) kas 18. juuni 1992. aasta direktiivi 92/50/EMÜ⁽¹⁾ artikli 29 esimese lõigu punkte e ja f tuleb tõlgendada nii, et kui seadusandja kasutab sõnastusi "kes on täitmata jätnud sotsiaalkindlustusmaksetega seonduvad kohustused, mis tal on vastavalt oma asukohariigi või tellija riigi õigusaktidele" ja "kes on täitmata jätnud maksukohustused, mis tal on vastavalt oma asukohariigi või tellija riigi õigusaktidele", siis peab ta silmas vaid olukorda kõiki teisi välistades, kus ettevõtja on pakkumiste esitamise tähtaja lõppedes (või igal juhul enne lepingu sõlmimise otsuse tegemist) täitnud antud kohustused tehes antud makse täielikult ja viivitamata;
- 2) kui seega Itaalia siseriiklikku sätet, mis neid üle võtab (nimelt 15. märtsi 1995 aasta seadus-dekreedi artikli 12 punktid d ja e niivõrd, kui võrd see võimaldab vastupidiselt ülalviidatud ühenduse õigusnormidele välistada pakkumisest ettevõtjad, kes "ei ole nõuetekohaselt täitnud kohustust maksta töötajate eest sotsiaalkindlustusmakseid Itaalia seadusandluse või tema asukohariigi seadusandluse kohaselt" ja "kes ei ole nõuetekohaselt täitnud maksukohustust Itaalia seadusandluse või tema asukohariigi seadusandluse kohaselt" – tuleb tõlgendada vaid viitena tema kohustuste mittetäitmisele, mida saab kontrollida ülalviidatud kuupäeval (pakkumiste esitamise tähtaja lõppedes; või enne lepingu sõlmimise otsuse, kasvõi esialgse, tegemise kuupäeva), välistades igasuguse hilisema "parandamise";
- 3) või kui vastupidiselt (olukordadele, kus ülal punktis 2 esitatud valguses tuleb siseriiklikku sätet pidada ühenduse normi mõttest ja eesmärgist kõrvale kalduvaks), võib leida, et

kõnealusel direktiivis sisalduva ühenduse normistiku ülevõtmise raames talle langevate kohustuste valguses võib siseriiklik seadusandja ette näha hüpoteese, kus pakkumistele lubatakse ka ettevõtjaid, kes ei ole küll nõuetekohaselt täitnud kohustusi antud pakkumisel osalemise tähtaja lõppedes, ent näitavad, et nad võivad parandada oma olukorda (ja et nad on võtnud samme selle eesmärgi saavutamiseks) enne pakkumise vastuvõtmist;

- 4) ja lõpuks olukordades, kus ülal punktis 3 toodud tõlgendust võib pidada võimalikuks – ja et seega võib pidada võimalikuks vastu võtta paindlikumaid sätteid võrreldes ühenduse seadusandja poolt kasutatud rangema mõistega "kohustusi täitma" – kui see säte ei ole vastuolus ühenduse üldpõhimõtetega, nagu kõigi liidu kodanike võrdne kohtlemine või – osas, mis puudutab vaid pakkumist – võrdsuse (par condicio) tagamine kõigile seal osaleda soovivatele ettevõtjatele.

⁽¹⁾ EÜT L 209, lk 1

HAGI, mille esitas 7. juunil 2004. aastal Euroopa Ühenduste Komisjon Luksemburgi Suurhertsogiriigi vastu

(Kohtuasi C-236/04)

(2004/C 190/19)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud 7. juunil 2004. aastal hagi Luksemburgi Suurhertsogiriigi vastu, mille on esitanud Euroopa Ühenduste Komisjon, keda esindab M. Shotter, kes on valinud endale kohtudokumentide kättetoimetamise aadressi Luksemburgis.

Euroopa Ühenduste Komisjon palub Euroopa Kohtul:

1. tuvastada, et kui võrd Luksemburgi Suurhertsogiriiki on jätnud vastu võtmata vajalikud õigusnormid:

— Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/19/EÜ elektroonilistele sidevõrkudele ja nendega seotud vahenditele juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta (juurdepääsu käsitlev direktiiv)⁽¹⁾;

- Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/20/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja –teenustega seotud lubade andmise kohta (loadirektiiv) ^(?);
- Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja –teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) ^(?);
- Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja –teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv), ⁽⁴⁾

järgimiseks ning jätnud nendest komisjonile teatamata, on ta rikkunud juurdepääsu käsitleva direktiivi artiklist 18, loadirektiivi artiklist 18, raamdirektiivi artiklist 28 ja universaalteenuste direktiivi artiklist 38 tulenevaid kohustusi.

2. jätta kohtukulud Luksemburgi Suurhertsogiriigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Direktiivide ülevõtmise tähtaeg möödus 24. juulil 2003.

-
- ⁽¹⁾ EÜT L 108, 24.04.2002, lk 7
 - ⁽²⁾ EÜT L 108, 24.04.2002, lk 21
 - ⁽³⁾ EÜT L 108, 24.04.2002, lk 33
 - ⁽⁴⁾ EÜT L 108, 24.04.2002, lk 51

HAGI, mille Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 7. juunil 2004 Prantsuse Vabariigi vastu

(Kohtuasi C-238/04)

(2004/C 190/20)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud 7. juunil 2004 hagi, mille on esitanud Prantsuse Vabariigi vastu Euroopa Ühenduste Komisjon, keda esindavad O. Beynet ja A. Whelan, kes on valinud endale kohtudokumentide kätetoimetamise aadressi Luksemburgis.

Euroopa Ühenduste Komisjon palub Euroopa Kohtul:

1. tuvastada, et kuna Prantsuse Vabariik ei ole nõuetekohaselt üle võtnud direktiivi 90/388/EMÜ konkurentsi kohta telekommunikatsiooniteenuseturgudel, ⁽¹⁾ mida on muudetud direktiividega 95/51/EÜ ⁽²⁾ ja 96/19/EÜ, ⁽³⁾ artiklit 1 ja artikli 2 lõiget 3, on ta rikkunud osutatud direktiivist tulenevaid kohustusi ning EÜ asutamislepingu artikli 249 (endine artikkel 189) kolmandat lõiku;
2. jätta kohtukulud Prantsuse Vabariigi kanda.

Hagi alused ja peamised argumendid

Prantsuse õigussüsteemis tekitab küsitavusi vastavus ühenduse õigusele seoses kaabellevivõrgu operaatoritele telekommunikatsiooniteenuste osutamise õiguse andmise tingimustega.

Telefoniteenuste osutamist puudutavas osas on prantsuse õigusaktidega kehtestatud kohustus konsulteerida enne telefoniteenuste osutamise õiguse andmist kaabellevivõrkudes valdade või nende asustustega. Võttes arvesse direktiivi 90/388, mida muudetud direktiiviga 96/19/EÜ, artikli 2 lõiget 3, tekitab kõnealune kohustus mitmeid probleeme, milleks on konsulteerimismenetluse läbipaistmatus, omavalitsusasutuste ebaoproportsionaalne otsustusõigus oma arvamuse andmisel, kahtlus menetluse objektiivsuses tingituna sidemetest teatud omavalitsusasutuste ja operaatorite vahel, diskrimineeriv aspekt menetluse puhul, mida ei rakendata teiste telekommunikatsiooniteenuste osutajate suhtes, ning erinevate kaabellevivõrgu operaatorite diskrimineerimise oht.

Eeskirjad, mille kohaselt kaabellevivõrgu operaatorid peavad süstemaatiliselt teavitama kõiki ametiasutusi, mis jäävad nende poolt rajatud võrkude piirkonda, on lisakohustusteks võrreldes teiste telekommunikatsiooniteenuste osutajatega, kelle suhtes rakendatakse teenuste osutamise vabaduse üldeeskirju. Sellist erinevat kohtlemist ei õigusta ükski asjaolu, mistõttu on Prantsuse eeskirjad selles osas diskrimineerivad ja vastuolus direktiivi 90/388/EMÜ, mida on muudetud direktiividega 95/51/EÜ ja 96/19/EÜ, artikliga 1 ja artikli 2 lõikega 3 nende koostoimes.

-
- ⁽¹⁾ EÜT L 192, 24.7.1990, lk 10
 - ⁽²⁾ Komisjoni 18. oktoobri 1995. aasta direktiiv 95/51/EÜ, millega muudetakse direktiivi 90/388/EMÜ seoses kaabeltelevisioonivõrkude kasutamise piirangute kaotamisega juba liberaliseeritud telekommunikatsiooniteenuste osutamiseks (EÜT L 256, 26.10.1995, lk 49)
 - ⁽³⁾ Komisjoni 13. märtsi 1996. aasta direktiiv 96/19/EÜ, millega muudetakse direktiivi 90/388/EMÜ seoses täieliku konkurentsi rakendamiseks telekommunikatsiooniturul